

Лежить покійник, око — морг та морг —
Навколо ширить прозелень рапаву.
Над мискою тримає постать — півня
І дивиться, як той, хто щойно вмер,

Дола, не обертаючися, мур
(Як свіжа кров — уцент усю непевність).
Пісок у роті забирає повня,
І тільки тиша в вусі, мов комар.

Вздвж дмуть вітри, що — на життя прописку.
Ковтає кишка тліну всі припаси.
Зі свічкою — нема кого втішати.

Світ вужчає. Вогню крайчик шутий.
Єдиний звук, що — ледь, — як риваноль,
Та равлик, що ворушиться в вині.